

Knikker

Het is jaren geleden dat ik naar de nachtmis was geweest. Afgelopen kerst ging ik weer eens met mijn moeder. Ik had er geen hoge verwachtingen van maar eerlijk is eerlijk, 't was een feest! De kerk was gezellig vol, lekker warm en sfeervol verlicht. Vooral het uit volle borst zingende koor bracht oprechte vreugde, een ouderwets maar toepasselijk woord. De pastoor was een Belg. Hij had wat Nederlanders zo waarderen aan Vlamingen, een relativerende blijmoedigheid, verpakt in mooie woorden en vloeiende volzinnen. Hij preekte over de eisen die de mens aan zichzelf stelt, en dat dit gerust een graadje minder mag. Over dat we geld geven aan Serious Request, maar ook eens moeten kijken hoe het met de buurvrouw is en over de gelijkenis tussen en Jozef en Maria en de vluchtelingen van nu. Tot slot prees hij nog wat parochieactiviteiten aan, want 'bij ons katholieken is het altijd gezellig'!

Aan het begin van de mis kwamen pastoor, acolieten en misdienaars van achter uit de kerk naar voren gelopen. De pastoor hield een plastic babypop in zijn armen, die onder het zingen van 'Kom laten wij aanbidden' in z'n kribje werd gelegd. Ooit zag ik een filmpje van een Italiaanse pastoor die met een stenen pop hetzelfde wilde doen, maar op de trap naar het altaar over zijn misgewaad struikelde. Het hoofdje van Jezus brak af en rolde als een grote knikker de trap weer af en verdween onder een koperen kandelaar. De consternatie was groot. De pastoor liep terug, raapte het op, trok z'n rokken op en liet vervolgens datzelfde hoofdje voor de tweede keer vallen. Diagnose: meervoudige schedelbasisfractuur met blijvend letsel. Een toegesnelde misdienaar veegde de brokstukken bij elkaar en bracht ze met de rest van het lijfje snel naar de kribbe, terwijl de pastoor zich met een rood hoofd achter het altaar verschool.

Het filmpje eindigt met een beeld van een opgelapt Jezusje, vier grote, kringelige barsten over zijn gezicht. Het leed van de wereld was hem reeds aan te zien.

Marjolijn Sengers, 3 januari 2016